

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๓๙

จูเพกสาฎก

พวกเราสวดมนต์ไม่จบถูกตัดออก ก็พอใจตัดออกกับมัน อยากให้มันพาตัดอีก ด้วยเข้าไป พุดแล้วทุกขัง คืออันนี้เป็นทางออก การสวดมนต์สวดพรการทำบุญให้ทาน อย่างนี้เป็นทางออกจากอำนาจของมัน มันไม่ยอมออก ที่มันขัดมันขวางพวกเราทั้งหลายไว้ที่จะสร้างความดีมากน้อยมันก็ดมันขวางทั้งนั้น ตัวมันเองไม่ใช่ตัวไหนนะ เราก็คงไม่รู้ แล้วก็เขียนใบสมัครไปตามมันเลย ๆ ไม่มีคัดค้านต้านทานมัน นี่สำคัญ มันกล่อมได้ขนาดนั้นละ โน่นเวลาอำนาจของธรรมพืดพอดเหวี่ยงกันไป ที่นี้เห็นเรื่อย ๆ เราจะเริ่มเห็นตั้งแต่จิตเข้าชั้นความสงบไปละ จะเริ่มเห็นโทษของกิเลส

คือความฟุ้งซ่านเป็นโทษของกิเลส เป็นผลของกิเลสแสดงออกผลผลิตขึ้นมา ความฟุ้งซ่านรำคาญความทุกข์ความลำบาก ความทรมาน ความวุ่นวายในหัวใจ หาความสงบจิตไม่ได้ อันนี้เราก็คงไม่เห็นโทษ เราก็คงว่าเราวุ่นไปเสีย ทุกข์ก็ว่าเราทุกข์ไปเสีย บทเวลามีความสงบไปเข้ามันก็เทียบกันได้บ้าง อ้อ คุณค่าแห่งความสงบเป็นอย่างนี้ และโทษแห่งความวุ่นวายเป็นกองทุกข์นี้เป็นอย่างนี้ ๆ มันก็เทียบกันได้ ก็เริ่มเห็นโทษเข้าไป และเห็นโทษกันไปเรื่อย ๆ พืดกันไปเรื่อย อำนาจของธรรมหนาแน่นขึ้น ๆ กิเลสก็อ่อนตัวลง ๆ นี่พืดกันเลย จนกระทั่งกิเลสหาตัวโผล่ขึ้นมาไม่ได้ นั่นละอำนาจของธรรม

อันนี้พูดภาษาของมนุษย์ไม่ได้มนุษย์ไม่เข้าใจ พุดระหว่างกิเลสกับธรรมพืดกัน จะเข้าถึงวาระสุดท้ายของวัฏจักรจะมันเลื่อนนะ อำนาจของธรรมจักรนี้จะหมุนเร็วกว่าอำนาจของกิเลส เพราะฉะนั้นมันถึงฆ่ากันได้ อันนี้เอามาพุดเป็นภาษาไม่ได้เลย ต้องเป็นในหัวใจของผู้บำเพ็ญเท่านั้น ผู้เป็นรู้อัจฉริยะตัวอีกจะพุดให้ใครฟังก็พุดไม่ถูก พุดไม่ทันเพราะเรื่องมันรวดเร็วขนาดนั้น ระหว่างกิเลสกับธรรมพืดกันนี้รวดเร็ว จรวดดาวเทียมไม่ทัน อันนี้เร็วกว่านั้นอีก เพราะอำนาจของจิต วิธีของจิตรวดเร็วยิ่งกว่าสิ่งเหล่านี้ วิธีของจิตต่อสู้กัน ฝ่ายต่ำกับฝ่ายสูงต่อสู้กัน หมุนตัว ๆ จนกระทั่งไม่มีกิเลสโผล่ขึ้นมา โผล่ขึ้นมาหัวขาดทันที นั่นละความเร็วของธรรม ธรรมจักร กิเลสต้องค่อยๆ ขุดค้นหา ถ้าไม่เห็นก็ค่อยๆ ขุดหา พอเห็นพอเจอพบขาดสะบั้นเลยความรวดเร็ว

ไม่ต้องว่าต่อสู้ คำว่าต่อสู้ยังเข้าไป ว่าขาดสะบั้นเลยว่างั้น พอเจอกันก็บับเหมือนกับว่าขาดสะบั้นไปพร้อมกับเวลาเจอ เราจะมาตั้งทำสู้เสียก่อน โอ๊ย เข้าไป นี่ละลวดลายของธรรมเมื่อถึงขั้นจะสังหารวัฏฏ์ทุกข์ออกจากใจแล้วเร็วอย่างนั้น ให้มันเห็นในใจถึงพุดได้มนุษย์เรา ไม่เห็นในใจพุดไม่ได้ เวลาที่ให้มันกล่อมก็ให้มันกล่อม อย่างพวก

เรา ๆ ท่าน ๆ นี้แหละ กล่อมไปไหนก็กล่อมไป เข้าไปในวัดในวาก็เข้าไป แต่ไปเล่นไฟ เล่นโปอยู่ในวัด ไปสะแตกสิ่งทรมาน ๆ อยู่ในวัดเสีย ไม่ได้อย่างที่วานี้ ไปเล่นการพนัน อยู่ในวัดเสีย ไปกินเหล้าเมายาอยู่ในวัดเสีย ดีไม่ดีขึ้นแก้วเหล้าให้พระ พระก็พาไปตาม ๆ กันอีก ชัดกันทั้งพระทั้งฆราวาสนิ้วเนีย พระกับโยมเลยจะตีกันได้สะแตกเหล้าเมาแล้ว มันไม่ได้เป็นไปอย่างนั้นเสีย ก็เลสตีตลาดวัดแหวกเป็นอย่างนั้นจะว่าไง โห พุดแล้วทุเรศนะ คือมันแหลมมันคมจริง ๆ

ไม่มีศาสนาในโลกนี้ไม่มีความหมายนะ โลกเราอยู่มาก็กัปก็กัลป์ก็ตามจะไม่มี ความหมายเลย ถ้าไม่มีศาสนาเป็นวรรคเป็นตอน ศาสนามาเป็นวรรคเป็นตอนเป็น น้ำดับไฟ ๆ พวกที่จะออกจะหลุดจะพ้นก็ผ่านไปได้ออนั้นละตอนศาสนา พระพุทธ เจ้าแต่ละองค์มาตรัสรู้ ๆ นั้นละตอนท่านชนสัตว์โลกออก พวกนี้มีหวังออก พวกอยู่ ปากคอกก็ออกได้อย่างรวดเร็ว ๆ พวกอยู่กลางคอกก็ไหลกันเข้ามาดันกันเข้ามา พวก อยู่กันคอกนอนไม่ตื่นก็ครอก ๆ อยู่ในห้องไอซียูนั้นเสีย ตัวไหนจะออกก็ตีมันออกมา เรียกมันออกมา แล้วก็ออกตอนนั้นละตอนศาสนามิ

อย่างเวลานี้ก็ศาสนามีอยู่นี้ ทานก็รู้ ศีลก็รู้ ภาวนาก็รู้ นี่เป็นทางออก การให้ทาน การรักษาศีล การภาวนา มากน้อยเป็นทางออก ๆ เป็นเครื่องหนุนออก ๆ อันนี้ คือ กิเลสมันไม่ยอมให้ทำ กิเลสมันดันอยู่ข้างหน้า แต่เราไม่รู้ว่ามันดันนะซิ เราว่าเราไม่ ยอยากทำเสีย เป็นอย่างนั้นนะ กิเลสว่าเป็นเราเสียอย่างเดียว อะไรก็เป็นเราหมดมันถึง ไม่อยากแต่ต้องเราละซิ ทั้ง ๆ ที่ตัวเราคือตัวนั้นได้แก่กิเลสมันไม่รู้ บทถึงเวลาชั้นมันรู้ แล้ว อะไรขวางมาบีบมันรู้ว่ามันเป็นข้าศึกของธรรม ๆ ปิดออก ๆ แล้วพังไปได้สะดวก สบายเลย นี่เวลามันกล่อมมันกล่อมขนาดนั้นนะ

อย่าง เจษุภกสาฎก ท่านแสดงไว้ พระพุทธเจ้าแสดงไว้จุฬาสฎก สามภรรยา มี ผ้าห่มผืนเดียว ๒ คนมีผ้าห่มผืนเดียว เวลาไปฟังเทศน์พระพุทธเจ้าเกิดความเลื่อมใส ในปัจฉิมยาม วันนั้นเป็นวันพระท่านเทศน์ตลอดรุ่ง ฟังเทศน์ตอนปฐมยามเกิดความ เชื่อความเลื่อมใสมาก อยากจะเปลื้องผ้าสาฎกนี้ถวายพระพุทธเจ้าก็เป็นห่วงแม่เฒ่า นั้น เสีย กลัวแม่เฒ่าจะไม่ได้ห่ม ถ้าพ่อเฒ่าจะเอาไปถวายพระพุทธเจ้าเสียแม่เฒ่าก็จะไม่ได้ ห่ม เป็นห่วงแม่เฒ่า เป็นห่วงแม่บ้านว่าจันเฒ่าจะ รอไป ๆ ถึงมัชฌิมยามศรัทธาก็แก่กล้า ขึ้นเรื่อย ก็ยังเป็นห่วงแม่บ้านอยู่ จนกระทั่งปัจฉิมยามตัดสินใจลงได้ เอ้าเป็นไรเป็นกัน แม่บ้านก็ทำบุญให้ทานด้วยกันจะเป็นอะไรไป ก็เป็นบุญเป็นกุศลด้วยกัน ผ้าสาฎกผืน เดียวเวลาตายแล้วเอาไปไม่ได้ นั้นเวลาจะตัดสินใจกันนะ

แต่ก่อนไม่ได้คิดว่าตายแล้วเอาไปไม่ได้ ไม่ได้คิด ห่วงแต่แม่บ้านเจ้าของ จน กระทั่งถึงวาระสุดท้าย อ้อ แม่บ้านก็ได้บุญเหมือนกันนะ แล้วเมื่อเราตายแล้วไม่มีใคร

เอาไปได้ผ้าห่มผืนนี้ เราทานเสียในบัดนี้ เลยกาน พอพระพุทธรูปเจ้าทรงรับทานแล้ว ทรงเปล่งอุทาน โห นำเสียดาย ถ้าหากเธอให้ทานแต่ปฐมยามเธอจะได้สมบัติเกิดในปัจจุบันเลยนะ จะได้อสังกตทรัพย์สมบัติเท่านั้น ๆ (พระเจ้าปเสนทิโกศลพระราชทานช้าง ๔ เชือก ม้า ๔ ตัว เงิน ๔ พันกหาปณะ หญิง ๔ คน ทาสี ๔ คน ชาย ๔ คน และบ้านให้เก็บส่วย ๔ ตำบล พระพุทธรูปเจ้าทรงเปล่งอุทานว่าถ้าให้ทานแต่ปฐมยามจะได้ของอย่างละ ๑๖ ถวายในมัชฌิมยามจะได้ของอย่างละ ๘ แต่นี้ถวายตอนปัจฉิมยามจึงได้อย่างละ ๔ เท่านั้น) แล้วบุญกุศลก็จะได้ขนาดนั้น ๆ พอวาระที่สองมานี้จะลดลงสมบัติเหล่านั้น ที่นี้วาระที่สามลดลงมากที่สุดคือผล ผ้าผืนเดียวกันนี้ได้ผลมากน้อยต่างกันอย่างไร ต่างวาระกัน ถ้าได้ถวายตั้งแต่ต้นปฐมยามนี้แล้วเงินทองข้าวของอะไรจะเกิดขึ้นในปัจจุบันต่อหน้าพระพุทธรูปเลย

นั่นละอำนาจของธรรมใครไปจะคาดไม่ได้นะว่า สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นได้ยังไงไม่เกิดขึ้นได้ยังไง เราคาดไม่ได้ นี่ละท่านว่าอำนาจของธรรมเหนือโลกเหนือทุกอย่าง คาดไม่ถูก จนปัจฉิมยามถึงปลงใจลงได้ ว่า โอ้ นำเสียดายได้น้อยกว่าสองครั้งนั้น ครั้งแรกได้มากที่สุด ครั้งที่สองลดลง ครั้งที่สามเป็นวาระสุดท้าย ท่านแสดงไว้ถึง ๓ วาระ นี่ละเพราะอำนาจแห่งความตระหนี่ถี่เหนียวนั้นแลทำลายพวกเธอทั้งสอง พระพุทธรูปเจ้าสรุปลงมาว่าถ้าไม่มีอะไรทำลายท่านทั้งสอง ก็มีความตระหนี่ถี่เหนียวนี้แหละ ความเห็นแก่้นความเห็นแก่้นี้ไม่เห็นแก่ตัว ที่จะยกตัวให้พ้นจากทุกข์ไป มองข้ามนี้เสียเลยเห็นแก่้นเห็นแก่้นี้ไป ที่นี้ผลก็เลยลดลงพระพุทธรูปเจ้าว่า

เอานะเวลานี้ศาสนากำลังเปิดทางเปิดปากคอกแล้ว ใครจะนอนตายอยู่กับคอก หลังคอกก็สอนหมดแล้วหมดภูมิแล้ว มีเท่าไรเอามาสอนหมดแหละ อยู่กับคอก อยู่ปากคอก อยู่กลางคอก บอกหมด พวกเอาน้ำไปสาดก็บอก เอาน้ำไปสาดแทนที่จะลุกขึ้นไปเดินจงกรม ยังกลับเอาไม้ไล่ตีหลวงพ่อก็คือ พวกนี้มันพิลึก ทำไมจึงมาตีเราละ ก็เขียนโบสถ์ครยังไม่เสร็จมากวนทำไม ฟังซิเขียนโบสถ์ครยังไม่เสร็จ เป็นข้อเปรียบเทียบ คือธรรมะบางอย่างก็ตรงไปเลยเข้าใจไปเลย บางอย่างมีข้อเปรียบเทียบก็เข้าใจแจ่ม ท่านจึงมีข้อเปรียบเทียบ

นี่ละทางบุกเบิกออกปากคอก ธรรมชาติที่พอบุกเบิกออกปากคอกเบิกออก ๆ ก็เลสมันตันเอาไว้ ปิดคอกไม่ให้ออก อันนี้เบิกออก ๆ อำนาจแห่งบุญแห่งกุศลนี้เบิกออก ๆ ไม่มีบุญเบิกไม่ได้ ตายเลยตายจมเลย ต้องมีบุญมีกุศลเป็นเครื่องมือเบิกออก ๆ ก็เลสมันปิดไว้ ๆ จะทำอะไรปิดไว้ไม่ให้ทำเพราะจะออกจากอำนาจมัน การทำบุญให้ทานเป็นสิ่งที่ออกจากกิเลสทั้งนั้น ออกจากกองทุกข์ กิเลสไม่ยอมม้นตันเอาไว้ ทางนี้ก็เบิกออก ๆ เมื่อทางนี้มีมากแล้วก็ดันออกไปได้เลย

นี่ก็จะไปทำบุญวัดหนึ่งก่อน เอาของไปเต็มรถเลย คนพอดีนั่งได้ ๓ คน นอกนั้น
ของเต็มรถ ๆ ไปอย่างนี้ละ เราได้ทำบุญให้ทานเราพอใจเราสบายใจภูมิใจ ใจพองไป
แหละ ไปที่ไหนใจพองไปเลย ตายแล้วก็หมดหวังหมดใจว่าเราได้ทำเต็มความสามารถ
ทุกอย่างแล้ว ก็สูติวิสัยเท่านั้นแหละ เท่านั้นแหละที่นี้ไปเลย พอถึงเวลาแล้วไปแล้วนะ
ไปเลย

เอาละให้พร